

Л. Спрег Де Камп, Робърт Хауърд

Залата на мъртъвците

Насищайки се на Града на Крадците (и обратно), Конан броди на запад към столицата на Замора – Шадизар, града на злото. Той се надява, че тук плячката може да е по-голяма. И известно време той, действително, се представя по-успешно като крадец, отколкото в Аренджуан, макар жените на Шадизар бързо да го освобождават от откраднатото, посвещавайки го в замяна в изкуството на любовта. Слухове за съкровище го насочват към намиращите се в съседство руини на древния Ларша, където той отива, изпреварвайки с малко отряда войници, изпратен за да го арестува.

Клисурата бе мрачна, макар залязващото слънце да бе украсило западния хоризонт с пръстен от оранжево, жълто и зелено. На фона на този цветен пръстен острото око все още можеше да различи черните силуети на куполите на Шадизар – Града на Злото, града на тъмнокосите жени и кулите с покрити в паяжини мистерии – столицата на Замора.

Със съгъстяването на здрача започнаха да се появяват първите звезди. Като в отговор на този сигнал, далечните кубета и куполи се осветиха от светлини. Но докато светлината на звездите бе бледа и слаба, онази в прозорците на Шадизар бе страстно кехлибарена, подсказвайки за отвратителни дела.

Като се изключи цвърченето на нощните насекомите, клисурата бе спокойна. Но, неочаквано, тишината бе нарушена от шум на движещи се хора. Нагоре по склоновете на клисурата се изкачваше отряд заморски войници – петима със стоманени шлемове и кожени якета, обшити с бронзови копчета, предвождани от офицер в лъскава бронзова кираса и шлем, украсен с гребен от конска опашка. Бронзовите им крака си пробиваха път през високата буйна трева, която покриваше дъното на клусарата. Трима от войниците носеха лъкове, двама – копия, и всички имаха къси мечове в ножници и щитове, праметнати през гръб. Офицерът беше въоръжен с дълъг меч и кинжал.

Един от войниците тихо каза:

– Ако заловим този Конан жив, какво ще му направят?

– Ще го изпратят в Йезуд, за да нахрани Бога-паяк, това мога да гарантирам – отвърна му друг. – Въпросът е, ще останем ли живи, за да си получим обещаната награда?

– Да не би да се страхуваш от него? – попита трети.

– Аз ли? – изсумтя вторият. – Не ме е страх от нищо, даже и от самата смърт. Въпросът е чия смърт? Този крадец не е цивилизован мъж, а

див варварин със сила за десетима. Така че отидох в съда да си направя завещанието...

– Радостно е да знаеш, че наследниците ти ще получат наградата. – каза друг – Защо не се сетих и аз?

– О, – обади се отново първият, който беше заговорил – ще измислят нещо, за да не ни дадат тази награда, дори и да заловим мошеника.

– Обещана е лично от префекта. – каза някой – Богатите търговци и благородниците, които Конан ограбваше, събраха парите. Видях ги – една торба, толкова тежка със златото, че един човек трудно би могъл да я повдигне сам. След цялата тази олелия, няма да посмеят да не си удържат на думата.

– А ако не го хванем? – каза вторият – Говореше се нещо, че ще заплатим с главите си. – Говорещият повиши глас – Капитан Нестор! Какво беше онова за главите ни...

– Дръжте си езиците, вие там! – сряза го офицерът. – Чувате се чак в Аренджун. Ако Конан е наблизно, вече е предупреден. Спрете да бърборите и се опитайте да се движите, без да дрънчите толкова силно.

Офицерът бе широкоплещест мъж на среден ръст и здраво тяло; на дневна светлина очите му бяха сиви, а косата му светло кестенява, и леко прошарена. Той беше гъндъреец, от най-северната провинция на Акуилония, намираща се на две хиляди и петстотин километра на запад. Задачата му – да залови Конан жив или мъртъв, го безпокоеше. Префектът го бе предупредил, че ако се провали, може да очаква тежко наказание – може би дори ешафода на палача. Самият крал бе поискал престъпника да бъде заловен, а кралят на Замора не се церемонеше много със слугите, които се проваляха в мисиите си. Информация от подземния свят бе разкрила, че Конан е бил видян да се насочва към тази клисура по-рано същия ден и командирът на Нестор бързо го бе изпратил начело на онези войници, които можеха да се намерят в бараките на казармата.

Нестор нямаше особено доверие във войниците, които го следваха. Считаше ги за самохвалковци, които ще избягат пред лицето на опасността, оставяйки го да се изправи сам срещу варварина. Но, макар гъндъреца да бе смел човек, той не се заблуждаваше в шансовете си срещу този свиреп, млад, див гигант. Бронята му щеше да му даде само незначително предимство.

С притъмняването на небето на запад здрачът се сгъстяваше и склоновете на клисурата започнаха да стават по-тесни, по-стръмни и поскалисти. Зад Нестор, мъжете започнаха отново да мърморят:

– Бих искал да не съм тук. Този път води към развалините на Ларша-прокълнатия, където се крият духовете на древните за да погълнат минаващите. И в този град, казват, се намирала Залата на Мъртвците...

– Млъквайте! – изръмжа Нестор, обръщайки глава. – Ако...

В този момент той се спъна във въже от сурова кожа, което бе опънато напреко на пътеката и падна, просвайки се в тревата. Чу се свистенето на отпуснащ се клон от мястото, в което е бил заклещен и въжето се отпусна.

С нисък тътен, грамада скали полетя надолу по левия склон. Нестор се изправи на крака и в веднага бе ударен от камък, колкото главата на човек, в средата на нагръдника, който отново го свали на земята. Друг камък събори шлема от главата му, а междувреме помалки го удряха по крайниците.

Зад гърба му се разнесе писък от много гърла и тропота на камък в метал. И настана тишина.

Нестор се изправи отново с мъка на крака, изкашля праха от дробовете си и се извърна, за да види сполетялото ги нещастие. На няколко крачки зад него свлеклите се скали блокираха клисурата от склон до склон. Той се приближи и видя стърчащи от грамадата крак и ръка. Извика, но никой не се обади. Когато докосна стърчащите крайници, те бяха безжизнени. Свличането, задействувано от опъването на въжето, бе унищожило целия му отряд.

Нестор сви и разпъна ставите си за да разбере в каква степен е пострадал. Нямаше счупени кости, макар нагръдникът му да бе вдлъбнат и да имаше натъртвания. Кипейки от гняв, той откри шлема си и пое сам по пътеката. Не стига, че не бе съумял да намери крадеца, но трябваше да признае, че е загубил хората си. Съзнанието му рисуваше картината на бавна и болезнена смърт. Единственият му шанс сега бе да се върне с Конан... или поне с главата му.

С меч в ръка, Нестор крачеше по безкрайните виещи се пътеки на клисурата. Светлината от небето идваше от изгряващата луна, малко след пълнолуние. Той напрегна зрението си, очаквайки варваринът да скочи върху него иззад всеки завой в дефилето.

Клисурата като че ли ставаше по-плитка и склоновете – не така стръмни. Появиха се дерета от двете страни, а дъното стана каменисто и неравно, принуждавайки Нестор да прескача скали и ниски храсти. Накрая клисурата свърши. Изкачвайки се на едно ниско възвишение, гъндреецът се озова на края на издигнато плато, заобиколено от далечните

планини. На разстояние изстрел с лък пред него, осветени от луната като бели кости, се издигаха стените на Ларша. Огромен портал се виждаше точно пред него. Времето бе разяло стените и над тях се издигаха полуразрушени покриви и кули.

Нестор поспря. За Ларша се твърдеше, че е безкрайно стар. Съгласно легендите, той идваше от времената на Катаклизма, когато жемрите – предшественици на Заморците, бяха построили остров на полу-цивилизацията в морето на ваваризма.

По пазарите на Шадизар можеха да се чуят разкази за смъртта, която дебне в тези руини. Доколкото Нестор знаеше, не се бе върнал нито един от многото мъже, които бяха обезпокоявали руините, търсейки съкровището, за което се говореше, че е скрито тук. Никой не знаеше как изглежда опасността, защото нямаше оцелели, които да разкажат.

Преди десет години Крал Тридат бе изпратил посред бял ден полк от най-смелите си войници в града, докато самият крал чакаше извън стените. Бяха се чули писъци и тропот от бягащи крака и после... нищо. Хората, които бяха чакали навън и, по необходимост, Тридат, бяха избягали. Това бе последният опит да се разгадае загадката на Ларша със сила.

Макар Нестор да притежаваше обикновената за един наемник жажда за богатство, той не се хвърляше безогледно напред. Годините, прекарани като войник в кралствата между Замора и родните му земи, го бяха научили на предпазливост. И докато беше спрял, претегляйки опасностите на възможните алтернативи, погледът му попадна върху нещо, което го накара да замръзне.

Близо до стената той различи фигурата на мъж, който се прокрадваше към портала. Макар мъжът да се намираще доста далече за да разпознае лицето му, походката като на пантера не можеше да бъде сбъркана. Конан!

Изпълнен със задушавача го ярост, Нестор тръгна напред. Той придържаше с ръка ножницата си, за да не дрънчи. Но колкото и тихо да се придвижваше, острият слух на варварина го предупреди. Конан се върна и мечът му изсвистя, изтеглен от ножницата. Но забелязвайки, че го преследва само един враг, Конан не помръдна.

Приближаващият се Нестор вече започна да различава подробностите. Конан бе висок доста над метър и осемдесет и изтънялата му туника не можеше да скрие твърдите линии на могъщите му мускули. Кожена торба висеше на ремък през рамото му.

Лицето му бе младо, с квадратна грива от гъста черна коса, а

изражението бе решително.

Без да бъде промълвена нито дума, Нестор поспря за да си поеме дъх и да отметне плаща си встрани и в този момент Конан се хвърли върху по-възрастния от него мъж.

Двата меча просветнаха като светкавици под лунната светлина и ударът на остриетата разчупи гробната тишина. Нестор бе по-опитният боец, но височината и заслепяващата скорост на другия ликвидираха това предимство. Атаката на Конан бе проста и неудържима като ураган. Парирайки ударите с умение, Нестор бе отблъснат назад, стъпка след стъпка. Той внимателно наблюдаваше противника си, очаквайки атаката му да загуби бързината си макар и поради умора. Но Конан като че ли не знаеше какво е това умора.

Със замах в обратна посока Нестор разсече туниката на Конан над гърдите му, но не засегна кожата. Със светкавичен контраудар острието на Конан се отрази от нагръдника на Нестор, оставяйки дълбока бразда.

Докато Нестор отстъпваше крачка след крачка пред следващата настойчива атака, един камък поддаде под крака му. Конан бе насочил разсичащ удар към шията на гъндърееца. Ако бе попаднал както бе замислен, главата на Нестор щеше да хвъркне от раменете му, но тъй като се бе спънал, ударът попадна в украсения шлем. Мечът извънтя, заби се в желязото и Нестор падна на земята.

Дишайки дълбоко, Конан пристъпи напред с готов меч. Преследвачът му лежеше неподвижен и от разсечения шлем течеше струйка кръв. Младежката увереност в силата на ударите му казваше на Конан, че е убил противника си. Той прибра меча си в ножницата и се извърна към града на древните.

Цимериецът се приближи до портала. Той се състоеше от две големи крила, двойно по-високи от човек, сковани от греди с дебелина една стъпка и обковани с бронзови плочи. Конан с усилие натисна едно от крилата, но без резултат. Той изтегли меча си и удари с главата на ефеса. От това как вратата поддаде, Конан се досети, че дървото е изгнило. Бронзовите плочи все пак бяха твърде дебели, за да могат да се разсекат без да се повреди ръба на острието. Но имаше по-лесен начин.

На тридесет крачки от портала, стената се бе срутила така, че най-ниската ѝ точка бе на по-малко от шест метра от земята. В същото време, купчината зидария в основата на стената стигаше до два-два и половина метра под ръба на дупката.

Конан се упъти към порутената част, отстъпи няколко крачки и се затича напред. Той изкачи полегатата страна на купа отломъци, отскочи

високо и се хвана за ръба на отвора. Силно дръпване, прехвърляне и Конан бе върху ръба, без да обръща внимание на ожулванията. Той огледа града под него.

От вътрешната част на стената имаше празно пространство, където в продължение на векове растителният свят бе водил война с древния паваж. Плочите бяха натрошени и някои обърнати. Между тях си бяха пробили път трева, плевели и няколко ниски дръвчета.

Отвъд това пространство лежах руините на един от бедняшките квартали. Тук едноетажните къщурки от кирпичени тухли се бяха превърнали в обикновени купове боклук. Зад тях, осветени от лунната светлина, Конан различаваше по-добре запазени каменни сгради – храмове, палати, къщи на благородници и на богати търговци. И както около болшинството древни руини, и тук над изоставения град се бе спуснала атмосферата на зла прокоба.

Вслушвайки се, Конан погледна наляво и надясно. Никакво движение. Единственият звук бе свиркането на щурците.

Конан също бе чувал за проклятието, което витаеше над Ларша. Макар че свръхестественото събуждаше панически, атавистичен страх във варварската му душа, той си вдъхваше кураж от мисълта, че когато едно свръхестествено същество приеме материална форма, то може да бъде ранено или убито както всеки земен човек или чудовище. И той не бе стигнал дотук за да може човек, звяр или демон да му проречи да се опита да намери съкровището.

Преданията разказваха, че приказното съкровище лежи в кралския дворец. Стискайки поставния в ножницата меч с лявата си ръка, младият крадец скочи от вътрешната страна на срутената стена. Миг по-късно, той вече вървеше по кривуличещите улици към центъра на града. Шумът, който правеше, бе като на движеща се сянка.

От всички страни го заобикаляха руини. Тук-там фасадата на някоя къща се бе срутила към улицата и Конан трябваше да заобикаля или да се катери през купища натрошени тухли и мрамор. Лунният сърп вече бе високо в небето, хвърляйки над развалините зловещата си светлина. Вдясно от цимериеца се издигаше полусрутен храм, но с запазена колонада, задържана от четири масивни мраморни колони. По края на покрива редица мраморни орнаментирани водоливници се вглеждаше надолу – фигурите им бяха статуи на чудовища от отминалите времена, полудемони и полузверове.

Конан се мъчеше да си спомни онези откъслеци от легендата, чути във винарните на Маул, които се отнасяха до изоставянето на Ларша.

Споменавахе се за проклятие, изпратено от разгневен бог преди много векове, като възмездие за дела, толкова отвратителни, че пред тях пресъпленията и пороците на Шадизар изглеждаха като добродетели.

Той отново се насочи към центъра на града, но сега забеляза нещо особено. Сандалите му лепнеха към натрошения паваж, сякаш той бе покрит с топъл катран. Токовете издаваха всмукващ звук, когато той вдигаше крак. Той спря и опипа земята.

Тя бе покрита с някакво безцветно, лепкаво вещество, което бе вече полуизсъхнало.

С ръка върху дръжката на меча, Конан се озърна в лунната светлина. Ушите му не долавяха нищо. Той отново тръгна. Отново същия звук изпод сандалите му. Той спря и обърна глава. Бе готов да се закълне, че чува същите звуци и на разстояние. За момент си помисли, че това може да е ехо от стъпките му. Но вече бе подминал полусрутения храм и около него нямаше стени, които да отразят какъвто и да е било звук.

Отново тръгна и пак спря. Отново чу всмукващия звук и този път той не престана, когато той бе замръзнал неподвижно.

Всъщност, засилваше се. Острият му слух му казваше, че идва директно пред него. Но тъй като не можеше да види нищо по улицата пред себе си, източникът на звука трябва да се намираше или в една от страничните улички, или в една от срутените сгради.

Звукът вече безпогрешно можеше да бъде определен като трудно за описание съскане, придрижено с провлачване и клокочене. Дори нервите на Конан се опънаха от напрегнатото очакване на появата на източника на звука.

И накрая, иззад близкия ъгъл се изля една огромна, слузеста маса, прокажено сива под лунната светлина. Тя изпълзя на улицата пред него и бързо се насочи към него в пълна тишина, нарушавана само от всмукващия звук, породен от особения начин на неговото придвижване. От предния му край се издигнаха някакви роговидни образувания дълги поне три метра, дублирани от една по-къса двойка под тях. Дългите „рога“ се накланяха в различни посоки и Конан видя, че на края им има очи.

Съществото всъщност представляваше един гол охлюв, както безобидния градински охлюв, който оставя ивица слуз при нощните си придвижвания. Този охлюв обаче, бе четири и половина метра дълъг, а ширината му в средата бе колкото ръста на Конан. И нещо повече, движеше се с бързината, с която човек може да бяга. Зловонната миризма на нещото се усещаше пред него.

Парализиран за момент от изумление, Конан вцепенено гледаше

как необятната гумена маса се насочва към него. Охлювът издаде звук, подобен на изплюване на човек, само че усилен много пъти.

Събуждайки се за действие, Конан отскочи встрани. В този момент течна струя просветна в нощния въздух точно на мястото, на което се бе намирал. Малка капчица отхвъркна към рамото му и го опари като въглен.

Конан се извърна и затича обратно по пътя, по който бе дошъл. Дългите му крака просветваха на лунната светлина. Отново трябваше да изкатерва купищата срутила се зидария. Ушите му казваха, че охлювът го следва наблизко. Може би дори бе скъсил дистанцията. Той не смееше да се обърне, за да не се спъне в някой мраморен отломък; чудовището щеше да бъде върху него, преди да се е вдигнал на крака. Отново се чу звукът на изплюване. Конан енергично се хвърли встрани и отново течната струя мина покрай него. Даже и да съумееше да остане пред охлюва по целия път до градската стена, следващият изстрел вероятно щеше да улучи целта си.

Конан зави зад някакъв ъгъл, за да остави колкото може повече препятствия между себе си и охлюва. Той тичаше надолу по някаква начупена улица, след това отново зави на някакъв ъгъл. Разбра че се е загубил в лабиринта на улици, но основното нещо бе да продължава да завива, за да не даде на преследвача си възможност за следващ изстрел. Всмукващите звуци и миризмата му казваха, че е преследван. Веднъж, когато поспря за да си поеме дъх и погледна назад, той видя охлюва да прелива около ъгъла, около който той току-що бе завил.

Той продължаваше да бяга и да бяга, хвърляйки се встрани тук и там в плетеницата на древния град. Ако не можеше да надбяга охлюва, може би щеше да го измори. Един човек, знаеше Конан, беше по-издържлив от всяко животно на дълго бягане. Но охлюва не показваше признаци на умора.

Нещо в сградите, покрай които минаваше му се стори познато. Изведнъж той осъзна, че се приближава към полуразрушения храм, край който бе минал точно преди да срещне охлюва. Бърз поглед му разкри, че горната част на сградата може да бъде достигната от ловък катерач.

Конан изтича по куп боклук на върха на срутената стена. Скачайки от камък на камък, той постепенно се приближаваше по начупения профил на стената към неразрушената част, която гледаше към улицата. Той се озова на продълговат покрив, над редицата орнаментирани мраморни водоливници. Приближи се към тях, стъпвайки предпазливо, за да не се счупи под тежестта му покрива и заобикаляйки дупките, през

които човек би могъл да падне в помещенията под него.

Той усети шума и миризмата на охлюва откъм улицата. Осъзнавайки, че е загубило следите му и неуверено какво да направи, съществото в крайна сметка бе спряло пред храма.

Крайно предпазливо – защото бе уверен, че охлювът може да го види в лунната светлина – Конан надзърна иззад една от статуите надолу към улицата.

Там лежеше грамадната, сивкава маса, от която лунната светлина влажно се отразяваше. Стълбчетата с очите помръдваха насам-натам, търсейки жертвата си. Под тях, по-късите роговидни израстъци се движеха над земята напред-назад като че се опитваха да надушат следите на цимерицеца.

Конан бе убеден, че съществото в крайна сметка ще попадне на дията му. Той нямаше никакви съмнения, че той може да се плъзне по стените на сградата със същата лекота, с която той се бе изкатерил по тях.

Той постави ръката си зад един от водоливниците – статуята бе на някакво кошмарно същество с хуманоидно тяло, криле на прилеп и глава на рептилия – и я бутна. Статуята леко се заклати с почти недоловино поскръцване.

При звука, роговете на охлюва се стерлнаха нагоре към покрива на храма. Иззад ъгъла се показа и главата, а тялото силно се огъна. Главата се приближи до храма и запозна да се изкачва по една от огромните кули, непосредствено под мястото, където Конан беше приклепнал с оголени зъби.

Един меч, мислеше си Конан, би бил безполезен срещу подобно чудовище. Както всички по-низши форми на живот, то би оцеляло след рана, която моментално би предизвикала смъртта на по-висше същество.

Главата на охлюва се изкачваше по кулата, а очите върху стълбчетата се въртяха във всички посоки. Както се развиваха нещата, главата на чудовището щеше да стигне до ръба на покрива, докато по-голямата част от тялото все още щеше да се намира на земята.

И тогава Конан разбра какво трябва да направи. Той се хвърли върху водоливника. С мощен тласък, той го събори през края на покрива. Вместо грохота, с който тази мраморна грамада би следвало да се разтроши на земята, се чу звук на тъп удар в нещо мокро, последван от втори подобен, предизвикан от падането на предната част на тялото на охлюва на земята.

Когато Конан рискува да погледне през парапета, той видя, че

статуята се бе паднала върху тялото на охлюва така, че то изглеждало погребано под нея. Огромната сива маса се извиваше в гърчове и се мяташе като червей на куката на рибар.

Удар с опашката разтърси храма и някъде вътре се чу изтрополяването на разхлабени камъни. Конан се запита дали и цялата постройка няма да рухне под него, погребвайки го със себе си.

– Е, това ти стига! – изръмжа цимериецът.

Той мина покрай редицата водоливници, докато не намери друг, който се клатеше и се издигаше директно над част от тялото на охлюва. Събори и него със същия звук на смачквана плът. Третият не улучи и се разтроши в паважа. Четвъртата по-малка статуя, той вдигна с ръце и с върховно напрежение на мускулите си я запрати напред така, че да се забие в мятащата се глава.

Конвулсиите на звяра затихваха, но Конан събори още две статуи за по-сигурно. Когато тялото престана да се движи, той слезе отново на улицата. Приблужи се до огромната, воняща маса предпазливо с изваден меч. Накрая, събирайки цялата си смелост, той стовари меча в гумената плът. Потече тъмна течност и вълообразен гърч пробяга по мократа сива кожа. Но макар и части от него да бяха съхранили признаци на някакъв независим живот, охлювът като цяло бе мъртъв.

Конан продължаваше ожесточено да сече, когато глас зад гърба му го накара рязко да се извърне. Гласът каза:

– Този път те хванах!

Беше Нестор, приближавайки с меч в ръка и с подгизнала в кръв превръзка вместо шлем. Гъндърееца спря при гледката на охлюва:

– Митра! Какво е това?

– Това е духът на Ларша – отвърна Конан на Заморски с варварски акцент. – Преследва ме през половината град, докато го убия. – И забелязвайки, че Нестор гледа недоверчиво, цимериецът продължи: – А ти какво правиш тук? Колко пъти трябва да те убия за да останеш мъртъв?

– Сега ще разбереш колко съм мъртъв! – процеди през зъби Нестор, заемайки бойна стойка с меча си.

– Какво се случи с войниците ти?

– Умряха при свличането на онези скали, които беше подредил, както и ти скоро ще...

– Виж, глупако, – каза Конан – защо да си хабиш силите с този меч, когато тук има повече богатство, отколкото и двамата можем да отнесем... ако легендите са верни? Ти си достоен мъж, защо не се присъединиш към мен, за да отнесем съкровището на Ларша?

– Трябва да изпълня дълга си и да отмъстя за моите хора! Защитавай се, куче или варварино!

– В името на Кром, ще се бия, щом го искаш! – изръмжа Конан, вдигайки меча си – Но помисли, човече! Ако се върнеш обратно в Шадизар, ще те разпънат затова, че си загубил хората си, дори и да отнесеш главата ми, което не мисля, че можеш да направиш. Ако е истина и една десета от слуховете, ти ще получиш повече от дела си, отколкото би спечелил за сто години като капитан-наемник.

Нестор бе свалил меча си и бе отстъпил назад. Сега той стоеше безмълвен и дълбоко замислен. Конан добави:

– И освен това, от онези жалки страхливци заморците, никога не ще можеш да направиш истински воители!

Гъндъреецът въздъхна и прибра меча в ножницата.

– Прав си, дявол те взел. Докато не завърши това начинание ще се бием един до друг и ще делим плячката по равно, нали? – и той протегна ръка.

– Дадено! – каза Конан, прибирайки меча си и той и стискайки десницата на другия. – Ако ни се наложи да бягаме и се разделим, нека се срещнем при фонтана на Нинус.

Кралският палат на Ларша се намираше в средата на града, в центъра на широк площад. Това бе единствената постройка, която бе устояла на времето и то по една проста причина. Беше издълбан в една огромна скала, която навремето бе нарушавала плоския терен на платото, на което се намираше Ларша. Но толкова старателна бе изработката, че само отблизо можеше да се види, че това не е иззидана сграда. Черни линии покриваха гладката базалтова повърхност, имитирайки сглобки в камъните.

Леко пристъпвайки, Конан и Нестор надзърнаха в черната тъмнина, която цареше вътре.

– Ще ни трябва светлина. – каза Нестор – Не ми се иска да се натъкнем в мрака на друг охлюв като онзи!

– Не подушвам друг, – отвърна Конан – но съкровището може и да се охранява от друг пазач.

Той се върна и отсече едно борово стебло, което се бе подало между пролуките на паважа. След това откърши клоните му и ги насече на къси парчета. Издялквайки куп трески с меча си, той запали малък огън, използвайки кремък и парче стомана. Разцепи върховете на две от цепениците и ги запали.

Пропитото със смола дърво буйно пламна. Подаде единия факел на

Нестор и всеки от тях напъха половин дузина от останалите цепеници в пояса си. След това, с извадени мечове, те отново се приближиха до двореца.

Те вървяха под арките на коридора и играещите жълти пламъци на факлите се отразяваха от черния камък на полираните стени, но под краката си усещаха дебел слой прах. Няколко прилепа, висейки на някакви каменни орнаменти над главите им, изписукаха гневно и шумно отлетяха в по-тъмните места.

Двамата поспряха между статуи с ужасяващо изражение, поставени в ниши от двете страни на коридора. Виждаха се проходи към тъмни зали. те прекосиха тронната зала. Тронът, издялан от същия черен камък както и останалата част от сградата, беше непокътнат. Другите столове и дивани, които са били направени от дърво, се бяха разпаднали на прах оставяйки около себе си боклук от пирони, метални орнаменти и полускъпоценни камъни на пода.

– Трябва да е празен от хиляди години. – прошепна Нестор.

След това минаха през някакви помещения без прозорци, които трябва да бяха стаите за почивка на краля, но отсъствието на унищожената от времето мебелировка затрудняваше да се каже със сигурност. Озоваха се пред врата. Конан вдигна факела си, за да я освети по-добре.

Беше здрава врата, поставена в каменна арка и направена от масивни греди, задържани заедно с помощта на медни скоби, покрити със зеленикава патина. Конан мушна меч си във вратата. Острието проникна без затруднение. Струйка дървени стърготини, бледи на светлината на факлите, се посипа надолу.

– Прогнило е. – изсумтя Нестор, ритвайки с крак. Ботушът му влезе в дървото със същата лекота, както меч на Конан.

Една медна скоба падна издрънчавайки на пода.

За кратко време те бяха разбили изгнилите греди в порой от дървен прах. След това приведени те мушнаха факлите си в направения отвор. Светлината, отразена от сребро, злато и скъпоценни камъни им намигна обратно.

Нестор влезе през отвора, а след това изскочи толкова бързо, че се блъсна в Конан.

– Там има хора! – изсъска той.

– Я да видя. – Конан подаде глава в отвора и се огледа наляво и надясно. – Мъртви са. Хайде!

Озовали се вътре, те се оглеждаха във всички посоки, докато факлите не изгоряха до ръцете им и се наложи да запалят нови. Вътре в

стаята, седнали отпуснато в столовете си, имаше седем гиганта войници, всеки висок над два метра. Бяха облечени в дрипи на минали епохи; медните им шлемове и нагръдни плочи бяха позеленели от времето. Кожата им бе кафява и с някакъв въсъчен оттенък, като кожата на мумия, а прошарените им бради висяха до кръста. Медни алебарди и пики стояха подпрени на стената до тях или лежах на пода.

В центъра на стаята имаше олтар от черен базалт както всичко останало в този дворец. До олтара, на пода лежах няколко сандъка със съкровища. Дървото на тези сандъци бе също изгнило; те се бяха разтворили и част от съкровищата се бе изсипала на пода през пукнатините.

Конан се приближи до един от неподвижните воители и докосна крака на мъжа с върха на мечта си. Тялото не помръдна. Той каза:

– Древните трябва да са ги мумифицирали, както са ми казвали, че правят жреците с мъртъвците в Стигия.

Нестор неспокойно изгледа седемте неподвижни тела. Слабите пламъци на факлите не можеха да изтласкат плътния мрак до гладките стени и до тавана на гробницата.

Блок от черен камък се издигаше в центъра на стаята на височината на кръста. На плоската му, полирана горна част с тесни ивици слонова кост имаше диаграма на преплитачи се кръгове и триъгълници. Всички те образуваха седмолъчна звезда.

Пространството между линиите бе запълнено със знаците на някакво писмо, което Конан не можеше да разпознае. Той можеше да чете заморски и дори донякъде да пише, а имаше и представа от хиркански и котски, но тези зададъчни писмени знаци надхвърляха знанията му.

Освен това, той бе по-заинтересуван от нещата, които бяха поставени върху олтара. На всеки връх на звездата, примигвайки на неравната, играеща светлина на факлите, имаше поставен огромен, зелен камък, по-голям от кокоше яйце. В центъра на чертежа имаше зелена статуетка на змия и повдигната нагоре и дръпната назад глава, очевидно изработена от нефрит.

Конан приближи факела си до седемте големи, светещи с мека светлина камъни.

– Искам тези. – изръмжа той – Ти вземи останалото.

– Как ли не! – сръза го Нестор. – Те струват повече от всички останали съкровища в тази стая, взети заедно. Ще бъдат мои!

Напрежението между двамата беше просто осезаемо и свободните им ръце се прокраднаха към мечовете. За един кратък момент те стояха безмълвни, яростно гледайки се в очите. След това Нестор каза:

- Тогава да ги разделим, както се споразумяхме.
- Не можеш да разделиш седем на две – отвърна му Конан.
- Подобре да хвърлим жребий с една от онези монети. Който спечели, взема седемте брилянта, а другият може да си избира от останалото. Така съгласен ли си?

Конан взе монета от един от куповете, които бяха разсипани по местата, където бяха лежали сандъците. Макар и да разбираше доста от монети в кариерата си на крадец, тази му бе напълно непозната. От едната ѝ страна имаше лице, но дали беше на човек, демон или на бухал, той не можеше да каже. От другата страна имаше символи, като онези на олтара.

Конан показа монетата на Нестор. Двамата търсачи на съкровища изръмжаха в знак на съгласие. Конан подхвърли монетата във въздуха, улови я и я плясна върху лявата си китка.

Протегна ръката си, държейки монетата покрита към Нестор.

– Лице – каза гъндъреца.

Конан махна ръката си от монетата. Нестор надникна и изруга:

– Ишар да я прокълне! Печелиш. Подръж факела ми за малко.

Конан, нашрек срещу някакъв номер, пое факела. Но Нестор просто отвърза ремъка на плаща си и го просна на мръсния под.

Той започна да изсипва пълни шепи злато и скъпоценни камъни от купищата по пода върху плаща.

– Не се натоварвай толкова, че няма да можеш да тичаш – каза Конан. – Още не сме се измъкнали оттук, а и пътят до Шадизар е дълъг.

– Ще се справя. – каза Нестор. Той завърза краищата на плаща си, метна получената се торба на гръб и протегна ръка за факела.

Конан му го подаде и пристъпи към олтара. Един по един той прибра огромните, зелени скъпоценни камъни и ги постави в кожената торба, която висеше на рамото му. Когато и седемте бяха прибрани от олтара, той поспря, гледайки към нефритовата змия.

– За това ще платят добре – каза той. Взе я и също я напъха в торбата при съкровището.

– Защо не вземеш малко от останалото злато и камъни? – попита Нестор. – Аз взех всичко, което мога да нося.

– Ти избра най-ценното – отвърна му Конан. – Освен това, нямам нужда от повече. Човече, та аз с това ще мога да си купя кралство! Или поне херцогство, а също и всичкото вино, което мога да изпия, и жените...

Един звук накара грабителите да се извърнат и широко да отворят

очи. Седемте седящи покрай стените мумифицирани воители се събуждаха за живот. Главите им се вдигнаха, устите им се затвориха, въздухът изсвистя в древните им, изсъхнали дробове. Ставите им изскърцаха като ръждясали панти, когато те протегнаха ръце за да вземат своите алебарди и пики, и се изправиха на крака.

– Бягай! – извика Нестор, хвърляйки факела си в най-близкия до него гигант и изваждайки меча си от ножницата.

Факелът удари гиганта в гръдния кош, падна на пода и изгасна. Тъй като на Конан и двете ръце бяха свободни, той можеше да задържи своя факел, докато изтегляше меча си. Светлината на останалия факел немощно се отразяваше от зеленото по древните медни нагръдници, докато гигантите се приближаваха към двамата.

Конан се гмурна под размаханата алебарда и отклони и меча си насочената към него пика встрани. Намирайки се между него и вратата, Нестор бе влязъл в бой с гиганта, който се опитваше да блокира пътя им за бягство. Гъндъреецът парира мушването и нанесе яростен удар с обратно движение на ръката си, който попадна в бедрото на врага. Острието на меча му се заби, но плитко – беше като сечене на дърва. Гигантът се олюля и Нестор нанесе удар по друг. Острие на пика се плъзна по огънатата му кираса.

Гигантите се движеха бавно, иначе търсачите на съкровища шяха да са паднали още при първата атака. Подскачайки, отскачайки и въртейки се, Конан отбягваше удари, които можеха да го проснат безчувствен на мръсния под. Отново и отново мечът му се забиваше в сухата, дървена плът на нападащите го. Удари, които биха обезглавили всеки жив човек, караха тези създания от друга епоха само да се заклатят. Той нанесе удар по китката на един от атакуващите го, почти отсече ръката и накара гиганта да изпусне пиката си.

След това отбягна мушването на друга пика и вложци цялата си сила в един нисък, разсичащ удар по глезена на гиганта.

Острието потъна почти наполовина и гигантът рухна на пода.

– Навън! – изрева Конан, прескачайки падналото тяло.

Той и Нестор изхвърчаха от вратата се понесоха през зали и стаи. За момент Конан се изплаши, че са се загубили, но след това зърна светлина пред очите си. Двамата изскочиха през портала на двореца. Зад тях се чуваше тропота и дрънченето на пазачите. Над главите им небето се развиделяваше и с идването на зората звездите една по една угасваха.

– Към стената – задъхано каза Нестор. – Мисля, че ще ги надбягаме.

Когато стигнаха до отсрещния край на площада, Конан погледна назад.

– Гледай! – извика той.

Един по един гигантите излизаха от двореца. И също така един по един, с показването си на слабата утринна светлина, те се свличаха на паважа и се превръщаха в прах, оставяйки украсените си медни шлемове, кирасите си и другите си доспехи на земята.

– Е, свърши се! – каза Нестор. – Но как ще се приберем в Шадизар без да ни арестуват? Ще бъде ден дълго преди да сме стигнали.

Конан изсумтя:

– Има начин да се влезе, който ние, крадците, знаем.

Близко до североизточния край ъгъл на стената има малка горичка. Ако се поровиш из хрусталаците до стената, ще откриеш отвора на канал – мисля, че през него се изпуска водата при силни дъждове. Някога се е затварял със желязна решетка, но тя вече е ръждясала. Ако не си много дебел, можеш да пропълзиш през канала. От другата страна излиза на място, на което се изхвърлят отпадъците от разрушавани къщи.

– Добре – каза Нестор. – Аз ще...

Нисък тътен прекъсна думите му. Земята се надигна, разлюля и потръпна. Нестор падна, а Конан залитна.

– Внимавай! – извика Конан.

И докато Нестор се опитваше да се изправи, Конан го хвана за ръката и го издърпа обратно в центъра на площада. В този момент стената на съседната сграда се срути към площада.

Отломъците паднаха точно на мястото, където се бяха намирали двамата малко преди това, но трясъкът от срутването не се чу в могъщия тътен на земетресението.

– Да се махаме оттук! – извика Нестор.

Ориентирайки се по луната, която сега се намираше ниско над хоризонта в небето на запад, те се затичаха кривуличейки по улиците. И от двете им страни стени и колони се накланяха, падаха и раздробяваха. Шумът бе оглушителен. Във въздуха се носеха облаци прах, принуждавайки бегълците да кашлят.

Конан рязко спря за да смени посоката си и избегне смазването от стена на срутвач се храм. Той залитна от нова серия трусове, изкатери се през някакъв куп развалини – част от тях древни, друга част съвсем нови. След това лудешки скочи за да не бъде погребан под една падаща колона; летящи отломъци от камък и тухли го шибнаха; един от тях му сряза челюстта, друг го одраска по крака и той изруга всички богове на

всички земи, които някога бе посещавал.

Накрая стигна градската стена. Това повече не беше стена, защото представляваше дълъг хребет от натрошен камък.

Накуцвайки, кашляйки, задъхвайки се, Конан се изкатери по хребета и се извърна за да погледне назад. Нестор вече не бе с него. Вероятно, помисли се той, гъндърееца бе останал под някоя стена. Конан се вслуша, но не чуваше никакви викове за помощ.

Тътенът на тресящата се земя и грохота на срутвщата се зидария постепенно заглъхнаха. Светлината на луната осветяваше огромния облак прах, който покриваше града. След това се появи утринния бриз и бавно отнесе праха настрани.

Седейки на гребена на ивицата развалини, която маркираше предишното място на стената, Конан оглеждаше Ларша. Градът сега изглеждаше много по-различно отколкото, когато бе влязъл в него. Нито една постройка не бе останала неразрушена. Дори монолитният дворец от черен базалт, където той и Нестор бяха намерили своето съкровище, сега бе превърнат в куп натъркаляни един връз друг каменни блокове. Конан се отказа от идеите си да се върне в двореца някога в бъдеще за да прибере останалата част от съкровището. Цяла армия работници щеше да бъде необходима за да разчисти развалините, преди да може да се вземат скъпоценностите.

Целият град Ларша се бе сгромолясъл в купища развалини.

Докъдето можеше да види в утринната светлина, нищо не се помръдваше в града. Единственият звук бе от единични камъни, падащи една след друга.

Конан опипа торбата с плячката, за да се убеди, че нищо не е загубил и обърна лице на запад, към Шадизар. Зад него, изгряващото слънце заби тънък лъч в широката му гръб.

На следната вечер Конан се подвизаваше в любимата си таверна – тази на Абулет, в Маул. Ниската, опушена стая миришеше на пот и прокиснало вино. На претъпканите маси крадци и убийци пиеха пиво и вино, хвърляха зарове, спореха, пееха, караха се и се сбиваха. Вечер без да бъде намущкан поне един посетител при кавга, се считаше за сучна.

В другия край на стаята Конан забеляза своята любовница за момента, да пие сама край малка масичка. Това бе Семирамис – здрава, чернокоса жена, няколко години по-голяма от Конан.

– Хей, Семирамис! – изрева Конан, пробивайки си път през стаята. – Имам нещо да ти покажа! Абулет! Кана от най-доброто ти кирианско! Тази вечер е моя!

Ако Конан беше малко по-възрастен, предпазливостта щеше да го спре така открито да се хвали с плячката си, камо ли да я показва. Той обаче се упъти към масата на Семирамис и обърна надолу кожената си торба, в която се намираха седемте големи зелени скъпоценни камъка.

Камъните се изсипаха от торбата, паднаха върху масата и... се разпаднаха незабавно, превръщайки се във фин, зелен прах, който заблестя под светлината на свещите.

Конан изпусна торбата, оставайки с широко отворена уста, а околните пиячи избухнаха в оглушителен смях.

– Кром и Мананан! – прошепна цимериецът накрая. – Този път, изглежда надхитрих и себе си. – След това си спомни за нефритената змия, която все още бе в торбата. – Е, добре, имам нещо, с което ще платя поне няколко пира.

Движена от любопитство, Семирамис вдигна торбата от масата. И я изпусна с писък.

– Тя е... тя е жива! – извика тя.

– Как... – започна Конан, но вик от вратата го прекъсна:

– Ето го, хора! Хванете го!

Дебел магистрат бе влязъл в таверната, следван от отряд на нощния патрул, въоръжен с алебарди. Останалите посетители запазиха мълчание, гледайки безизразно в пространството, сякаш не бяха чували нито за Конан, нито за другите престъпници, които бяха гости на Абулет.

Магистратът си пробиваше път към масата на Конан. Измъквайки меч си, Конан се изтегли към стената и опря гръб в нея. Сините му очи светеха с опасен блясък, а зъбите му се виждаха на светлината на свещите.

– Хванете ме, ако можете, кучета! – изръмжа той. – Не съм направил нищо против глупавите ви закони!

С угълчето на устата си той прошеона на Семирамис:

– Вземи торбата и се махай от тук! Ако ме хванат, твоя е.

– Но... страх ме е от нея! – изскимтя жената.

– Охо! – изкикоти се магистратът, приближавайки се към масата. – Значи нищо? Нищо, освен да ограбваш първенците на града до просешка тояга? Имам доказателства за да ти отсекаат главата стотици пъти! На всичко отгоре си избил войниците на Нестор и си убедил заедно да ограбите развалините на Ларша! Намерихме го преди малко тази вечер пиян да се хвали с награбеното. Престъпникът ни избяга, но не и ти!

Когато войниците от патрула заобиколиха Конан, насочили алебардите си към него, магистратът забеляза торбата на масата.

– А това какво е, последната ти плячка ли? Я да видим...

Дебелакът бръкна с ръка в торбата. За момент разрови. После очите му се разшириха, устата му се отвори и от нея се разнесе пронизителен вик на ужас. Той дръпна ръката си от торбата. Нефритено-зелена змия, жива и извиваща се, бе обвила китката му и бе забила зъби в ръката му.

Разнесоха се викове на ужас и изумление. Един от войниците отсочи назад и събори една от масите, счупвайки чашите и разсипвайки напитките. Друг се хвърли напред за да прихване магистрата, който залитна и падна. Трети изпусна алебардата си и истерично крещейки, се втурна към вратата.

Паника обхвана посетителите. Няколко се заклешиха във вратата в опит да изскочат навън. Двама започнаха бой с ножове, а междуременно един от крадците, вкопчил се в един от войниците, се търкули на пода. Една от свещите бе съборена, а след нея и другата, оставяйки стаята осветена само от малката пръстена лампа над тезгяха.

В мрака Конан хвана Семирамис за ръката и я изправи на крака. Той започна да нанася удари с плоската страна на меча си по обхванатата от паника тълпа и със сила си проби път до вратата. Навън, в нощта, двамата се хвърлиха да бягат, завивайки покрай няколко ъгъла за да се отърват от преследвачите.

Спряха да си поемат дъх и Конан каза:

– След всичко това, този град ще е прокълнат за мен. Потеглям. Сбогом, Семирамис!

– Защо не прекараш една последна нощ с мен?

– Не сега. Трябва да се опитам да намеря онзи мошеник Нестор. Ако не се беше раздрънкарал, законът нямаше така бързо да ми застане на пътя. Той има съкровищя, колкото един човек може да носи, а аз останах с празни ръце. Може би ще го убедя да ми даде половината, а ако не... – той прекара пръст по острието на меча.

Семирамис въздъхна.

– Докато съм жива, винаги ще има къде да се скриеш в Шадизар. Искам една последна целувка.

Те се прегърнаха. И след това Конан изчезна като сянка в нощта.

На Коринтския път, който води на запад от Шадизар, на разстояние три изстрела с лък, се намира фонтана на Нинус.

Както се разказва, Нинус бил богат търговец, заболял от неизлечима болест. Един бог го посетил в съня му и му обещал изцеряване, ако построи фонтан по пътя, който води към Шадизар от запад, така че пътуващите да могат да се измият и утолят жаждата си преди да влязат в

града. Нинус построил фонтана, но историята не казва дали се е изцерил.

Половин час след бягството си от таверната на Абулет, Конан намери Нестор да седи на парапета на фонтана.

– Как продаде седемте си несравними камъка? – попита Нестор.

Конан му разказа за нещастieto, случило се с неговия дял.

– А сега, – довърши той – тъй като благодарение на бърборивия ти език трябваше да напусна Шадизар и тъй като не ми остана нищо от съкровището, ще бъде единствено справедливо да разделиш това, което ти е останало, с мен.

Нестор се изсмя късо, без особена радост:

– Моят дял? Ето половината от това, което ми остана – И той извади от пояса си две златни монети и подхвърли едната на Конан, който я улови. – Дължа ти го за това, че ме дръпна от онази падаща стена.

– Какво се случи с теб?

– Когато нощният патрул ме сгаци в една кръчма, съумях да хвърля по тях една маса и да съборя няколко други. След това вдигнах плаща си, в който беше скрито всичко, което имах, метнах го на гръб и тръгнах към вратата. Съсякох един от онези, които се опитваха да ме спрат, но друг един ми нанесе удар по плаща. И в следващия момент цялата маса злато и камъни се изсипа на пода, и всички: войници, магистрат, посетители, се хвърлиха на пода и започнаха да се боричкат. – Той повдигна плаща си, показвайки половин-метрова дупка в него. – Помислих си, че това съкровище не би ми помогнало, ако главата му украси някой от стълбовете над Западната порта и се магнах оттам, докато бе възможно. Когато се озовах извън града огледах мантията, но всичко, което намерих бяха тези две монети, които се бяха пхнали някъде. Удоволствие е за мен за ги разделя с тебе.

На лицето на Конан се беше изписала кисела гримаса. След малко ъгълчетата на устата му потрепнаха в усмивка; нисък гърлен звук се чу в гърлото му и изведнъж той отметна глава назад и избухна в гръмотевичен смях:

– Ама и ние сме едни търсачи на съковища! Кром! Как ли са се посмели боговете с нас? Каква шега!

Нестор се усмихна с горчивина:

– Радвам се, че виждаш забавната страна на нещата. Но след всичко това не мисля, че Шадизар ще е достатъчно безопасно място и за двамата ни.

– Ти накъде си? – попита Конан.

– Ще тръгна на изток за да потърся място за наемник в Туран. Говори се, че Крал Илдиз наема войници за да превърне нескопосаната си орда в истинска армия. Защо не дойдеш с мен, приятелю? Ти си просто реден за войник.

Конан поклати глава.

– Не е за мене да марширувам напред-назад по полигона, а някой тъмоумен офицер да ми крещи заповеди: „Ходом марш, напред! За почест!“ . Чувам, че на Запад имало добри възможности за плячка и ще опитам там засега.

– Е, тогава, нека варварските ти богове са с тебе – каза Нестор. – Ако размислиш, попитай за мен в казармата на Аграпур. Сбогом!

– Сбогом! – отвърна Конан.

Без повече думи, той тръгна по Коринтския път и след малко се загуби в нощта.

КРАЙ

© 1991 Иван Златарски, превод от английски

L. Sprague de Camp, Robert E. Howard
The Hall of the Dead, 1967

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1401>]